

“Sınıfa karşı sınıf”

METAL İŞÇİLERİ BÜLTENİ

MESS patronları yeni saldırı dalgasına hazırlanıyor...

Direnişçi işçilerin yolundan mücadeleyi büyütelim!

2010-2012 MESS Grup Toplu Sözleşme görüşmelerinin başlamasına artık sayılı günler kaldı. Eylül ayının ortalarında resmi görüşmeler başlayacak, patron sendikası MESS ve üyesi olduğumuz işçi sendikaları pazarlık masasına oturacaklar.

TİS Görüşmelerinin başlayacağı bugünlerde İSO (İstanbul Sanayi Odası) Türkiye'nin 500 büyük sanayi kuruluşu listesini yayınladı. Açıklanan listede hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde metal sektöründe yer alan işletmeler yine yoğunlukta ve üst sıralarda. Toplam 143 metal işletmesinin yer aldığı listede ilk on firmanın 6'sı metal sektöründe faaliyet gösteriyor. Açıklanan listenin bir başka çarpıcı yönü ise kriz edebiyatına rağmen “sanayi devlerinin” bir kez daha kârlarını katlamış olmaları. İstihdam %5.1 gerilemiş, yani her 20 işçiden biri işten atılmış olmasına rağmen bahsi geçen firmaların karları ortalama %31,4 artmış. Yani krizin faturası bir kez daha işçi ve emekçilerin sırtına yıkılırken patronlar bu dönemi büyük kârlarla geride bırakmışlar.

Ama metal patronları sırtımızdan elde ettikleri bu büyük kârlara rağmen kazanılmış haklarımıza ve örgütlülüklerimize saldırmaya devam ediyorlar. MESS patronları, “Ulusal istihdam stratejisi” adı ile pazarlanan yeni saldırı paketi ile paralel bir biçimde esnek üretim uygulamalarını daha da ağırlaştırmayı ve bu dönem toplu sözleşmelerinde kabul ettirmeyi hedefliyorlar. Ayrıca ülkenin dört bir yanında yoğun sömürden bunalan, en meşru haklarını kullanarak sendikalaşma çalışması yürüten işçileri de büyük bir pervasızlıkla işten atmaya devam ediyorlar.

Metal patronlarının örgütlenme çalışmalarına yönelik bu pervasız saldırganlığı metal işçilerinde haklı bir öfke ile karşılanıyor ve direnişlerle yanıtlanıyor. Gebze, Çorlu ve Düzce başta olmak üzere birçok sanayi havzasında örgütlenme çalışmaları ve işten atma saldırılarına karşı direnişler peşi sıra gündeme geliyor. Son bir ayda bu direnişlerin önemli bir bölümü ise patronları geri adım atmak zorunda bıraktı ve kazanımlarla sonuçlandı.

Özellikle Gebze'de Çel-Mer işçilerinin mücadelesi tüm metal işçilerine örnek olacak bir kararlılıkla patronu önemli ölçüde dize getirmeyi başardı. Çel-Mer işçileri, sendikal örgütlenmeyi kabul eden patronun giriştiği ikinci işten atma saldırısına fabrikayı 4 gün boyunca işgal ederek, ailelerinin ve çevre fabrikaların işçilerinin desteğini örgütleyerek yanıt verdiler. Sendikal bürokrasiyi de etkin bir mücadele yürütmek zorunda bırakan Çel-Mer işçileri taleplerinin önemli bir kısmını kabul ettirerek direnişlerini sonuçlandırdılar.

2010-2012 MESS Grup Toplu Sözleşmelerinde yeni saldırı hazırlıkları yapan MESS patronlarına geri adım attırmak, metal işçileri olarak en haklı ve meşru taleplerimizi kazanmak bu direnişlerde başlayan mücadeleyi daha da büyüterek ileriye taşımakla mümkündür. Gerçekleşen direnişlerin her biri en meşru taleplerin bile ancak dışı dış mücadeleler sonucu ile kazanılabileceğini bir kez daha kanıtlamıştır.

Sendikal bürokrasinin suskunluk fesadına ve ihanet hazırlıklarına karşı toplu sözleşme masasından kazanımla çıkmak isteyen metal işçileri tabanda oluşturacağı komitelerle TİS hazırlıklarını sürdürmeli, direnişçi işçilerin açtığı yoldan mücadeleyi büyütme için hazırlıklarını hızlandırmalıdır.

Metal İşçileri Birliği

Merkezi Yürütme Kurulu'nun

Ağustos ayı toplantısı

değerlendirme ve sonuçları

MİB MYK Ağustos ayı toplantısı gerçekleştirildi. Toplantının gündeminde şu konu başlıkları bulunuyordu:

- Referandum süreci üzerine değerlendirme
- İşkolunda gelişmeler
- MESS grup TİS süreci, değerlendirme ve planlama
- Bülten üzerine planlama
- Referandum süreci üzerine değerlendirme:

MYK, anayasa referandumu sürecini değerlendirmiş ve şu temel tespitlerde bulunmuştur:

1. Anayasa referandumu işçi-emekçi düşmanı gerici düzen güçlerinin iktidar uğruna verdikleri mücadelenin yeni sahnesidir. Çünkü referandumda oylanacak olan anayasa değişiklik paketiyle AKP cephesi gerici iktidar mücadelesinde yeni mevziler kazanmak ve karşı cephe üzerinde tam bir üstünlük kurmak istemektedir. Referandumda "hayır" diyenlerin başını çeken düzen güçleri ise bir yandan AKP'nin saldırı hamlesini boşa çıkarmayı, diğer yandan ise referandumu bir güven oylamasına dönüştürerek hükümet olmanın yolunu açmayı planlamaktalar.

2. Paketin 12 Eylül Anayasası ve darbecilerle hesaplaşıyor görüntüsü veren maddeleri ise, gerçekte bir kenar süsü olmaktan öteye geçmemektedir. Öyle ki, 12 Eylül darbecilerine yargı yolunun açılacağı iddia edilmekte ancak darbecilerin "zaman aşımı" güvencesine dokunulmamaktadır. Diğer bir maddeyle ise memurlara toplu sözleşme hakkı tanınacağı söylenmektedir. Aynı maddede grev hakkı tanınmayarak toplu sözleşme hakkının içi daha baştan boşaltmakta, böylece işçi ve emekçiler birkez daha aldatılmaktadır. Diğer maddelerin hemen tümü de benzer niteliktedir.

3. İşte tüm bunlardan dolayı referandum bir tuzak ve aldatmacadır. İki seçenekten ötesine izin vermeyen referandumda "Evet" ya da "Hayır" demek, gerici iktidar mücadelesine yedeklenmekten başka bir sonuç vermeyecektir. Bu gerçeklikten hareketle MYK, bu oyuna düşmemek ve aynı zamanda onu bozmak için boykota çağırılmaktadır. Boykot, pasif bir biçimde sandığa gitmemekle sınırlı bir tutum değil, sermaye düzenine ve partilerine karşı mücadeleyi yükseltmek demektir.

4. Ancak sendika bürokratları, bir kez daha şu ya da bu biçimde bu oyuna düştüler. Şu haliyle en net tutum açıklayan Hak-İş yönetimi bir kez daha tüm gücüyle AKP cephesini destekledi. Türk-İş yönetimi ise, tabanına 'evet' ya da 'hayır' oyu kullanması yönünde bir sınırlama getirmeyeceğini açıkladı. Böylelikle Türk-İş'in geleneksel "siyaset üstü sendikacılık" iddiası yinelenmiş oldu. Ancak bu iddia da bir aldatmacadır. Çünkü Türk-İş güya net tutum almayarak işçi sınıfını gerici düzen güçlerinin istismarına terk etmektedir.

DİSK yönetimi ise "Biz bu tuzaklara düşmeyeceğiz. O yüzden DİSK referandum için 'hayır'lı olsun diyor." diyerek, "12 Eylül ürünü Anayasaya da, 12 Eylül uzantısı Banayasaya da hayır" başlıklı bir kampanya başlattı. DİSK yönetimi, yapılan anayasa değişikliklerinin kısmi olumluluklar taşıdığını, ancak yetersiz olduğunu gerekçe göstererek daha iyi bir anayasa için çalışacağını açıklamıştır. DİSK yönetiminin çalışma arkadaşı ise TÜSİAD'dır. Yani işçi sınıfının düşmanı teknelci burjuvaziyi temsil eden örgütle, "demokratik bir

anayasa" hazırlayıp böylelikle ihtiyaç olunan "toplum sözleşmesi" adı altındaki aldatmacaya imza atacaklar. Mevcut sendikal anlayışı üzerinden kendini sermaye sınıfına çoktan teslim etmiş olan DİSK, bu tutumuyla büyük bir ihanetin parçası olmaktadır. Bu nedenle işçi sınıfı bu ihaneti gerçekleştirenleri affetmemeli, hesap sormalıdır.

5. İşçi sınıfının sorunlarının kaynağında ne sadece 12 Eylül Anayasası vardır ne de 12 Eylül düzeni anayasadan ibarettir. 12 Eylül darbesinin amacı, tüm düzen partilerinin üzerinde hem fikir oldukları sömürü düzeninin önündeki engelleri kaldırmak, sınırsız ve kuralsız bir sömürü cenneti yaratmaktır. Bu amaçla, mücadele örgütleri 12 Eylül ile ezilmiş, mücadeleciler sendikaların kapısına kilit vurulmuş, grevler yasaklanmış, işçi sınıfı ve emekçilerin ayakları bin türlü prangayla bağlanmıştır. 12 Eylül darbecileri tüm bunları sermaye sınıfı ve emperyalizme hizmet için yapmıştır. Bunun için 12 Eylül düzeninden hesap soracak olanlar, bu düzenin sahipleri değil işçi ve emekçilerdir. Bunun için 12 Eylül darbecileriyle birlikte bu darbeden beslenen tüm düzen güçlerinden hesap sormak ve kurulu düzeni değiştirmek için seferber olmalıyız.

6. Tüm bunlarla birlikte bilmek gerekir ki, işçi ve emekçiler lehine demokratik hak ve özgürlükler ancak kararlı ve örgütlü bir mücadeleyle kazanılır. Bunun için en temel demokratik hak ve özgürlük taleplerimizi sermaye sınıfı ve iktidarından sökülmek için mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Metal İşçileri Birliği, bu temel noktalar ve yaklaşım üzerinden bir pratik çalışma içerisinde olacaktır.

- İşkolunda gelişmeler üzerine değerlendirme;

1. İstanbul Sanayi Odası (İSO) "en büyük 500" listesini açıkladı. Bu açıklama bir kez daha sermaye sınıfının krizi nasıl fırsata çevirdiğini gösteriyor. Çünkü açıklamaya göre 500 büyük işletme, üretim ve istihdamdaki azalmaya karşın karlılıkta büyük artışlar gerçekleştirmiştir. Bu "parlak" tablo, sömürünün katmerleşmesinin yeni bir ispatıdır. Bu liste içerisinde metal işkolundaki işletmelerin belli bir ağırlığı oluşturduğunu söylemek bile gereksizdir.

2. Kapitalistler payına sıklıkla yayınlanan bu parlak tabloların ifade ettiği pembe dünyanın karşısında işçiler ise tam bir cehennem yaşıyor. Öyle ki, işçilerin yaşam koşulları ağır ve dayanılmazdır. Geçtiğimiz günlerde bir İSDEMİR işçisinin bu koşullara dayanamamaktan dolayı intihar etmesi, işçi sınıfının ne durumda olduğuna dair bir işarettir. İSDEMİR işçisi kardeşimiz, bu çalışma ve yaşam koşullarına artık dayanamadığından intihar etti, ancak bir bütün olarak işçi sınıfı da aynı ağır koşullarda yaşamaya çalışmaktadır. Umudumuz ve çabamız, işçi sınıfının bu koşulları değiştirmek üzere mücadeleyi yükselterek kendisine bir çıkış yolu açması içindir.

3. Ağır çalışma şartlarının diğer bir sonucu ise artan iş cinayetleri ve kıyımlarıdır. Belirtmek gerekir ki, iş cinayetleri sonucunda her yeni gün yeni kurbanlar verilirken diğer taraftan da meslek hastalığı adı altında binlerce işçi ölüme terk edilmektedir. Bu, işçi sınıfının önünde çok önemli ve ciddi bir mücadele konusudur. Bunun için **Metal İşçileri Birliği**'nin Ankara'da başlattığı Yunus Dönmez adlı işçi kardeşimizle ilgili kampanya son derece önemlidir. Dökülecek her kanımızın hesabını sormalı ve her işçi arkadaşımızın kılına dokunulmasını

mücadele nedeni olarak görmeliyiz. İşte bunun için Yunus Dönmez konusunu, tüm alanlarda bir çalışmaya konu etmeliyiz.

4. İşçi sınıfının bu koşullar karşısında mücadeleden yana güçlü bir eğilimi olduğu gerçeği her yeni gün başlayan bir yeni direnişle kesinleşmektedir. Sürmekte olan çok sayıda direnişe eklenen yeni bir direniş de Gebze'deki Çelmer direnişidir. Son derece önemli bir sanayi havzasında yaşanan bu işçi direnişine de özel bir ilgi göstermeli, destek ve dayanışmayı yükseltmeliyiz.

- MESS grup TİS süreci üzerine değerlendirme ve planlama;

1. MESS grup TİS süreci, şu haliyle hala taslakların hazırlanma aşamasında bulunuyor. Daha önce de belirttiğimiz gibi, taleplerin belirlendiği bu safha, sürecin sonraki seyri açısından belirleyici önemdedir. Böylelikle, işçilerin önüne sahip çıkacakları, arkasında duracakları bir hedef gösterilip gösterilmeyeceği ortaya çıkacaktır. Bu ilk safhada yapılacak mücadele hazırlığı, sonrası için de belirleyici olacaktır.

Şu haliyle **Türk Metal** ve **Çelik-İş** cephesinden en küçük bir olumlu ya da olumsuz işaret bulunmamaktadır. Bu, onların bir kez daha nasıl büyük bir ihanete hazırlandıklarını gösteriyor.

Birleşik Metal-İş cephesinden ise yapılanlar bu sessizlik ortamında oldukça önem kazanıyor. Halihazırda bu cephede, TİS taslaklarının hazırlıkları sürerken diğer taraftan da "**TİS Kurulları**" oluşturuluyor. Metal işçilerinin tabandan sürece katılımını güvencelemek iddiasıyla gündeme getirilen bu örgütlere katılan işçi sayısının bini bulduğu iddia edilmekte. Kuşkusuz eğer gerçekten böyleyse, bu önemli bir sayıdır. Ancak tek başına taban inisiyatifinin yükseltilmesi için yeterli değildir. Zira, ilk olarak bu kurulları biçimsel olmaktan çıkarıp çalıştırabilmek, ikincisi olarak da sendika yönetiminden bağımsız ayakları üzerinde durmalarını sağlamak gerekir. Bu bakımdan ise henüz ortada umutlanmak için bir nedenimiz bulunmamaktadır.

2. **Metal İşçileri Birliği**, bu sürecin tabandan örgütlenmesi için etkin bir çaba gösterecektir. Bir yandan taleplerin belirlenmesi sürecini, TİS Sempozyumu'nda ortaya konulan çerçeve üzerinden etkilemeye ve yönlendirmeye, diğer yandan ise TİS komitelerini örgütlenmeye çalışacaktır.

Bu doğrultuda Sempozyum öncesi ve sonrasında hazırlanmış bir dizi araç (imza, bildiri, ozalit, anket, röportaj soruları) tekrar kullanıma sunulmuş, bir dizi somut yöntem de belirlenmiştir. Ayrıca bu süreçle ilgili bir pratik müdahale planı oluşturulmuş ve somut hedefler konulmuştur. Bunun için burada yapılacaklar konusunda yeni bir tekrar yapmak gereksizdir. Önemli olan artık uygulamadır.

3. TİS sürecine ilişkin perspektiflerimize uygun bir pratik-politik yoğunlaşma içerisine girmek bundan sonra yerel birimlerin temel sorumluluğudur. Tüm yerel birimleri, amaçlarımıza uygun olarak hazırlanmış olan araçları etkin ve sistematik biçimde kullanmak üzere seferber olmaya çağırıyoruz.

Metal İşçileri Birliği

Merkezi Yürütme Kurulu

2 Ağustos 2010

Referandum aldatmacasına kanmayalım...

Temel hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleyi yükseltelim!

Gündemde bir referandum var. Egemenler bizleri yine sandığa çağırıyor. Bu kez bizleri sermaye sınıfı adına yönetecek bir hükümet seçmek için değil, kendi sömürü düzenlerinin anayasasını onaylatmak için çağırıyorlar.

Öncelikle şunu söylemek gerekiyor ki bugün karşımıza iki ayrı kutup gibi çıkan, bizlerin "evet" ya da "hayır" demesini isteyenler aynı kampta, aynı taraftadır. Gazete sayfalarında, TV ekranlarında, meydanlarda dolaşan çeşitli iddialarda bulunanlar yalan ve iki yüzlülükte adeta birbirileri ile yarışmaktadır. Çünkü ikisinin de 12 Eylül ile hesaplaşma iddiaları ikiyüzlü bir tutumdan ibarettir. Bugün burjuva siyaset sahnesinde olan sermaye partilerinin hepsi özünde 12 Eylül rejiminin varisi ve uygulayıcısıdır. Aralarında süren çatışma 12 Eylül'le hesaplaşmakla uzaktan yakından alakası yoktur.

AKP demokratikleşme yalanıyla "evet" dememiz istiyor. Kendisi 12 Eylül'ün özbe öz çocuğu olan, hala da onun en gerici-faşist zihniyetini temsil eden bir partidir. Böyle bir partinin ve ardındaki düzen güçlerinin demokratikleşme ve 12 Eylül'le hesaplaşma söyleminden daha ikiyüzlüce bir şey olamaz. Aynı şey yine aynı iddialarla karşımıza çıkıp "hayır" dememizi isteyenler için de geçerlidir. Farklı isim ve amblemlerle karşımıza çıkıp sorunu AKP karşıtlığına sıkıştırılanların da AKP den aşağı kalır bir yanları yok. Halihazırda "evet" veya "hayır" düzen kamplarının iki yanını temsil ediyor ve adi bir aldatmacanın maskesini oluşturuyor.

Her ikisi de biz işçi ve emekçilerin düzen kamplarından birine yedeklenmemizi istiyor. Her iki kamp da siyasal hak ve özgürlüklerimizi sandık başına giderek kazanacağımızı sanmamızı istiyor.

Referandumun asıl amacı ve işlevi bu iken işbirlikçi sendika konfederasyonları yaratılan sahte kaplaşmaya göre saflarını belirliyorlar. DİSK referandumda düzenin "hayır" kampının yanında yer alarak TÜRK-İŞ ise el altından "evet" kampını destekleyerek işçi sınıfının mücadelesine bir kez daha ihanet ediyor. İşçi sınıfının bağımsız tutumunu ortaya koyarak referandum oyununu boşa düşürmek gerekirken sendika ağalarının referandum karşısındaki bu tutumları onların sınıf işbirlikçisi tutumlarını gösteriyor.

Bugün işçi sınıfının bağımsız tutumu ile ortaya çıkarak bu oyunu bozma görevi öncü-ileri işçilerindir. Referandum aldatmacasına kanmayarak hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Düzen-içi hayallere kapılmayacağımızı, evet-hayır ikilemi üzerinden düzen kamplarına yedeklenmeyeceğimizi, düzenden bir beklentimiz olmadığını, devrim ve sosyalizm seçeneğini tercih ettiğimizi göstermeliyiz. Bunun yolu ise sandık başına gitmemek, referandumu boykot etmektir.

Öncü ve bilinçli işçiler başta olmak üzere tüm sınıf kardeşlerimizi, ekonomik-sosyal haklarımız ile siyasal hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleyi büyütme, düzenin sahte ikilemleri ve referandum aldatmacası karşısında devrim ve sosyalizm umudunu güçlendirmeye çağırıyoruz.

Tek yol devrim!

Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!

Fen-İş işçisi krizin faturasını ödemeyecek!

Merhaba arkadaşlar,

Kriz başladığından bu yana sermayedarlar öyle veya böyle krizin faturasını çalışan işçiye çıkardılar. Kimi yerlerde ücret düşüşleri, kimi yerlerde ikramiye bırakmalar, kimi yerde mesai ücretlerinin ödenmemesi gibi. Biz Fen-İş işçileri de farklı bir şey yaşamadık.

Fen-İş patronu da bu dönemde çeşitli yöntemlerle bu saldırıları hayata geçirmeye çalıştı. İlk başlarda enflasyon zammını 6 ay gibi bir süre almama veya ikramiyeleri birkaç ay öteleme gibi tekliflerle karşımıza çıktı. İşçilerin büyük çoğunluğu ve sendika "iyi niyet gösterisi" olarak 6 aylık enflasyon zammının 4 ay ötelenip ödenmesini kabul ettiler. Biz bu esnemenin sonunda başka saldırıların geleceğini söylediğimizde ise "O gün geldiğinde düşünüyoruz!" dediler.

Tabii ki o günün gelmesi gecikmedi. Belirli bir zaman sonra işveren bu piyasa koşullarında rekabet edemediğini, borçlarını çeviremediğini, bunun için hem işçi hem de memur maaşlarında kısıtlamaya gitmesi gerektiğini söyledi. Bunun için mesai ücretlerinin 6 ay ötelenmesini veya ikramiyelerin belirli bir zaman alınmamasını önerdi. Tabii bu yapılmadığı koşullarda şirketin bu sıkıntılardan kurtulmasının zor olduğunu iddia ederek aba altından işsizlik sopsasını göstermeyi de

ihmal etmedi. Sendika ve işçiler ise bunu kabul etmeyeceklerini dile getirdiler.

Bunun üzerine patron geçtiğimiz haftalarda pres bölümünde hafta sonu tatilinin hafta içi kullanılacağını söyleyen bir ilan asarak esnek üretim saldırısına girişti. Bu gelişmeden niçin haberdar edilmediğimizi sendikacılara sorduğumuzda onlar da onlar da böyle bir gelişmeden haberleri olmadığını söylediler.

Bu durum üzerine işçiler olarak bunun esnek çalışma demek olduğunu ve asla kabul edilemeyeceğini söyledik. Ayrıca bunun preslerle sınırlı kalmayacağını, diğer bölümlerde de uygulanacağını ve bu saldırıya karşı ne yapmamız gerektiğini tartıştık.

Yaptığımız tartışma sonucunda mesailere kalmayacağımızı, yasal olarak taslağa uyacağımızı ama bizi ilgilendiren konularda taslağa hiçbir destek vermeyeceğimizi teyit ettik. Diğer bölümler de mesailere kalmayacağını teyit edince işveren taslağı geri çekmek zorunda kaldı. Biz burada birlikten gelen gücümüzü gördük.

Birlikte güçlüyüz, birlikte başaracağız!

Fen-İş'ten bir metal işçisi

"Birlik olmaya ihtiyacımız var!"

Ben Çiğli AOSB'de KARYER Group (Klima parçaları) fabrikasında çalışıyordum. Çalışıyordum diyorum, çünkü geçen haftalarda işten atıldım. İşten çıkarılma nedenimi bir cümleyle aktardılar: "Sen sendika hakkında konuşuyormuşsun"

Patronlar düzeninin yasalarında bile yar alan sendikalaşma hakkının karşısında patronların nasıl düşmanca davrandıklarını böylece bir kez daha yaşayarak görmüş oldum. Ustabaşı 4 çayından önce yanıma gelerek "Sen sendika hakkında konuşuyormuşsun" dedi, 10-15 dakika sonra tekrar yanıma geldiğinde ise bu sefer ki cümlesi "Seni 4 çayında muasebeden çağırıyorlar!" oldu. Böylece tekrar anladım işçilerin birliği anlamına gelen tek bir kelimedenden bile nasıl korktuklarını.

Karyer'de normal şartlarda hafta içleri sabah 08:30'da mesai başlıyor ve 18:30'da bitiyor. Fakat her gün zorunlu mesailerden dolayı ancak 22:00'da çıkıyorduk. Ayrıca hafta sonları da zorunlu mesaiye gelmek zorunda kalıyorduk. Bazen de mesailerini öyle abartıyorlar ki; canlarının istediğini sanki gün boyu çalışmamış gibi geceye bırakıyorlar. Bu da ortalama 30 saat civarında işyerinde hiç durmadan çalışmak demek. Tabii sonra ertesi gün de mesaiye devam!

İzin denilen şey nedir bilinmiyor Karyer'de. Hasta olman, bir yakınımın evlenmesi ya da ölmüş olması hiç önemli değil. Hepsinde tek

bir cevap var: "Mal yatışecek izin yok!"

Yemeklerin ne denli kötü olduğunu anlatmama bile gerek yok. Ayrıca verdikleri yemekle doyan tek bir işçi bile yok. Maaşlar zaten asgari ücret. Ve daha birçok sorun.

Böyle kölece çalışma koşullarında sendika kelimesinin onlar için ne denli ciddi ve korkunç olduğunu şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Çünkü işçilerin gasp ettikleri tüm haklarından ne denli kar elde ettiklerini yaşayarak gördüm.

Sendika demek işçilerin birliği ve yeni sosyal hakları kazanması demektir. Bu ise Karyer patronu gibi asalakların en büyük kabusu olur.

Biz patronlara muhtaç değiliz, onlar bize mecbur. Onlar servetlerine serveti, karlarına karı kendi alınterleriyle değil bizim sırtımızdan katıyorlar: Eğer kendimize güvenip örgütlenirsek onlar bu birlik, bu güç karşısında hiç bir şey yapamazlar.

KARYER Group işçilerinin de işte tam olarak buna, yani birlik olmaya ihtiyaçları var. Basit gözükse ama olmayan sosyal haklarımız için bile bu birliğe ve mücadele etmeye ihtiyacımız var.

İşten atılan bir KARYER Group işçisi

Haklarımızı savunduk ve kazandık...

Artık hemen tüm fabrikalarda ücretler düşük ve zam da yapılmıyor. Var olan haklarımız da ellerimizden bir bir alınıyor.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki patronlar işçilere hiç bir zaman bol keseden zam dağıtmazlar. Durduk yere "Benim işçilerin sosyal hakları yok, onlara sosyal haklarını vereyim!" demezler. Patron işçilere ne kadar düşük ücret verirse, ne kadar çok çalıştırırsa o kadar fazla kazanır.

Benim çalıştığım fabrikada da 5 senedir zam yapılmıyordu. Sadece asgari ücrete yapılan zam miktarı maaşlara ekleniyordu. Zam dönemi yaklaştığında bir çok arkadaş boynunu büküp usta başlarına, bölüm müdürlerine gidiyor, zam talebinde bulunuyordu. Ama hiç kimseye farklı zam yapılmıyordu.

Ancak geçen yıl patron bütün sosyal haklarımızı kaldırdığını

açıklayınca biz işçiler bir araya geldik, örgütlü bir tepkiyle sosyal haklarımızı savunduk. Uygulamaya başlanan esnek üretime dair fabrikada ne varsa söküp attık.

Bu eylemden aldığımız güvenle de 6. ay zamları yaklaşmaya başlayınca fabrikada köşe bucak zam tartışmaları yapılır oldu. Bu tartışmalar fabrikanın atmosferini etkileyen bir coşkuyla dalga dalga yayılıyordu. Fabrikanın içi böyle kaynarken zamlar 10 senedir hiç verilmeyen oranda yüksek verildi.

Bu zamlar her hangi bir eylem yapılmadan verilse de biz yine de çok şey öğrendik. Artık tek başına boynunu büküp zam istemenin değil bir araya gelip birbirimize ve taleplerimize sahip çıkmanın yarattığı etkiyi gördük.

Manisa'dan bir metal işçisi

Direnişçi bir Çel-Mer işçisinin kaleminden...

“Biz ayrıldığımız yerde birleştik!”

Dünyada varolan hak savaşları insanlık tarihinin temelinde var. O zamandan bu zamana hep zengin-fakir, iyi-kötü, güzel-çirkin, Alevi-Sünni, solcu-sağcı, komünist-faşist diye ayrıştırıldı.

Aramıza bu nifağı sokanlar bizi ayrıştırdıklarını sandıklarında biz gerçekten ayrıldık mı, yoksa ayrıldığımız yerde birbirimize kavuştuk mu?

İşte bizim eylemimiz bunun cevabı oldu. Evet, biz ayrıldığımız yerde birleştik. Biz daha iyi yaşamak için, çocuklarımız için, evimiz için, insanca yaşamak isterken; emek ve ekmek düşmanları dün dedemin ve babamın karşısına çıkarken bugün de benim karşıma çıktı. Birine “Sen alevisin” dedi, öbürüne “sen köylümsün” dedi, bana da “ben ne çektiysem hep bunlardan çektim.” Bizi ayrıştırma planları yapıyor ve ayrıştırdığını sanıyordu. Bilmediği birşey vardı: Biz sıvı gibi gözüken aslında metal olan civa gibiydik, ayrıldığımız yerde birleşirdik. Çünkü biz aynı dili konuşuyor, aynı tasta su içiyor, aynı yerde yaşıyor ve aynı havayı soluyorduk. Biz bakmakla yükümlü olduğumuz ailelerimizin insan olduklarını hatırlaması için, emek ve ekmek düşmanları ise bizim sırtımızdan kazandıkları kârların cüzi bir miktarının kaybolmaması için indi savaş meydanına. O bizi Firavun’un kölesi, mağlup olmuş bir ordunun esirleri, Hitler’in kamplarında yaktığı Yahudiler gibi, özlük hakları alınmış, sömürülmüş devletler gibi görüyordu. Ama onun küçücük beyninde tasarladığı gibi değildi dünya. Burası emek meydanıydı, burası ekmek meydanıydı. Bizdeydi Habil’in saflığı, bizdeydi kendisinden on kat büyük bir orduyla savaşacak yürek, bizdeydi haksızlığın üstüne gidecek cesaret, bizdeydi bunların hepsi. Dedim ya, onun küçücük beyninde tasarladığı gibi değildi dünya.

İşte biz Çel-Mer Çelik’te onun beyninde tasarladığı işçi sınıfını yıkmak için, hakkımızı korumak için DİSK’e bağlı Birleşik Metal Sendikası Gebze Şubesi’ne giderek üye olduk. Çünkü bizim de “bir hakkımız olmalı” diye düşündük. Ve hakkımız olmalıydı sendika. Bu

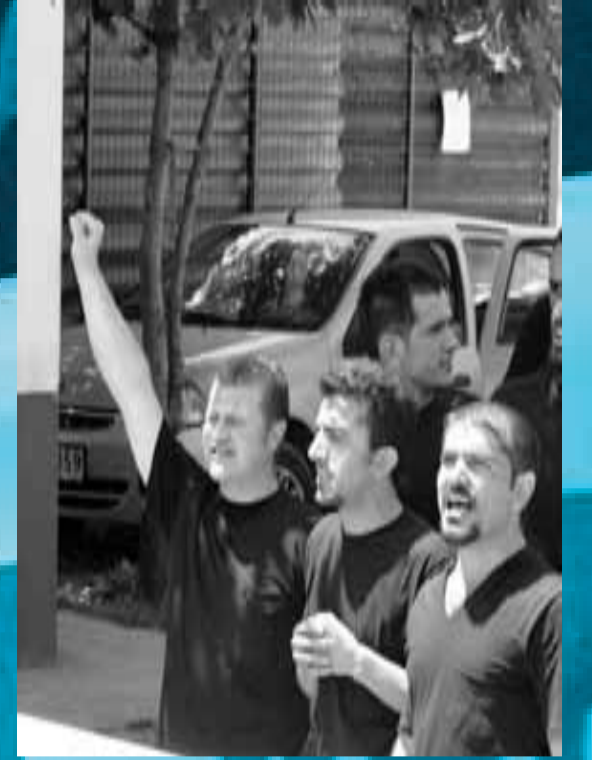
süreç içerisinde gizlilik önem taşıyor, yapılacak yanlış bir hareket tüm emeği boşa çıkarabilirdi. Ve süreç başladı. Artık kartlar açık oynamaya başlamıştı. En azından biz öyle biliyorduk. Önce işten çıkarmalar başladı. Birinci gün bir, ikinci gün beş, üçüncü gün altı olmak üzere toplam 12 işçi işten atıldı. Artık direnme zamanıydı. Çünkü savaş başlamıştı. Savaşın galibini zaman, güçlü ve akıllı olmak belirleyecekti. İlk hamle patronun geldi. Hançer lakaplı Seyit Ali devreye girdi. “Kale içten yıkılır” mantığı ile ilerledi. Adı Romalı senatörler sandı bizi. Bir Brütüs aradı içimizde. O da bilmiyordu, küçük beyniyle çözemiyordu, hepimizin Sezar olduğunu. Patronun kendisini teslim ettiği insan Bahçeşehir Belediyesi CHP 7. sıra meclis üyesiymiş. Peki, fark eder miydi şahlanmış işçinin karşısında makam ve mevkisi. İkinci yanlış hamle geldi patronun: Türk Metal Sendikası’nda görev yapmış, ayrılmış ve kendisini “insan kaynakları uzmanı” diye tanıtan Gazi Duyar devreye sokuldu. Kendisini patron ile bizim aramızda olan kişi olarak tanıttı. Peki var mıydı gerek, görünen köye kılavuz tutmaya, yıllardır emeğimi verdiğim şirkette uzmana, aracıya. Şirketin yalnızca benim çalışmama ihtiyacı vardı ve de çalışmalıydım.

Artık bütün ipler kopmuştu. Psikolojik savaş başlamıştı. Sendikacı ve “Harranlı” ayrımı yapılmaya başlandı. Sendikacıya düşman, “Harranlı”ya dost olmaya başladı. İnsanlara para teklif ettiler. İstifa karşılığında iş garantisi verdiler. Karşılığında kendilerinde olmayan, namus ve şerefimizle istedikler. Bunlar demek ki yıllardır bize o gözle bakmışlar. Biz hakkımızı, hak bilip aramadığımız için zaten öyleymiş onların gözünde.

Onun gözündeki insanlar olmadığımızı, özümüzdeki insanlar olduğumuzu anlaması ona pahalıya patladı. Hafife ve basite aldığı işçilerdi ona direnen ve de kazanan. Ama bu savaş burada bitmedi. Torunlarımız savaşacak böyle insanlarla.

Şu bilinmeli ki kazanmanın sırrı, insanın kendisini kazanmasından geçer.

Direnişçi bir Çel-Mer işçisi

Birleştik ve kazandık...

Kayseri Organize Sanayi Bölgesi’nde Cıngıllıoğlu metal fabrikasında sigortasız olarak üç aydır çalışıyordum. Fabrikada bulunan birçok işçinin de sigortası yoktu. Böyle güvencesiz çalışma canımıza tak etti. Birleştik, durumumuzu sigortaya bildirdik. Fabrikaya müfettiş geldi. Patronun tüm yalvarma ve yakarmalarına rağmen müfettişin karşısına dikilip sigortamızın olmadığını söyledik. Bizi bugüne kadar insan yerine koymayan patronun, ceza yememek için bize yalvarışını görmenizi isterdim.

Buradan çıkan en önemli sonuç, bir kez daha birleşen işçilerin yenilmezliğidir. Birleşirsek, insan kanyla beslenen patronların haksızlıklarını durdurur, haklarımızı alırız. Yeter ki işçi olduğumuzu ve birlikte davranmaktan başka çaremiz bulunmadığını unutmayalım.

Kayseri’de Türkiye’de ve dünyada patronlar örgütlü oldukları için güçlüler. Bizim güçsüzlüğümüzün nedeni ise birlikte davranmayı bilmememizdir. Biz işçi sınıfı olarak birleşirsek, bırakın fabrikamızda, dünyada bile yer yerinde oynar. “Ayaklar baş olacak!” diye korkan patronların üzerine dünya yıkılır.

Biz işçiler ne sömürücüyüz, ne de kan emiciyiz. Alınterimizle, emeğimizle çalışır, yaşarız. Tüm güzellikleri yaratan bizleriz. Artık asalakları sırtımızda taşımamalıyız. Bir gün mutlaka biz işçiler iktidara gelip sömürüye, açlığa son vereceğiz.

Birleşen işçiler yenilmez!

Yaşasın işçi sınıfının birliği!

Kayseri’den bir metal işçisi

BMİS Merkez TİS Komisyonu toplandı

BMİS, 2010-2012 dönemi Grup Toplu İş Sözleşmesi hazırlıklarına devam ediyor. Grupta yer alan işyerlerinin baştemsilcileri ve temsilcileri, şube yönetim kurulu üyeleri ve genel yönetim kurulundan oluşan Merkez Toplu İş Sözleşmesi Komisyonu 24 Temmuz 2010 günü sendika genel merkezinde toplandı.

Merkez TİS Komisyonu yaşanan süreci değerlendirerek, Mart ayından bugüne kadar yapılan çalışmaları ele aldı; teklif hazırlıklarını görüştü.

Toplantıda, Toplu Sözleşme Dairesi tarafından bir sunum yapıldı. Sunumda, yapılan çalışmalar hakkında bilgi verildi ve gelişmelerle ilgili değerlendirmeler yapıldı.

Toplantıda, bu dönemde metal işçilerinin taleplerinin ne olması gerektiği üzerine tartışmalar yapıldı. İşyeri temsilcileri, konuyla ilgili görüş ve önerilerini ifade ettiler. Genel çerçevesi belirlenen TİS teklifinin teknik hazırlıklarının yakın bir tarihte toplanacak Başkanlar Kurulu'nda ele alınacağı açıklandı.

Termo Makine ve DİSA Otomotiv'de mücadele sonuç verdi

Düzce'de Termo Makine'de ve Çorlu'da DİSA Otomotiv'de en meşru haklarını kullanarak sendikalaşmak isteyen ve Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nda örgütlenen işçiler patronların işten atma saldırısı ile karşılaşmışlardı. Her iki fabrikada da direnişe geçen işçiler kararlılıkları ile patronlara geri adım attırdılar. İşten atılan 57 Termo Makine işçisi 16 Temmuz, 10 DİSA Otomotiv işçisi ise 19 Temmuz günü sendikalı olarak işbaşı yaptı.

Mas-Daf Makina'da

işten atma saldırısı

Düzce Organize Sanayide kurulu bulunan Mas-Daf Makine'da çalışan işçiler geçtiğimiz haftalarda sendikalaşma haklarını kullanarak BMİS'te örgütlendiler. Çoğunluğun sağlanmasıyla beraber BMİS, Çalışma Bakanlığı'na yetki tespiti için gerekli başvuruyu yaparken, Mas-Daf patronu da sendika düşmanı bir tutumla 5 işçiyi işten attı. Meşru haklarını kullanan Mas-Daf işçileri ise, işten atma saldırısına direnişe geçerek yanıt verdiler. Bununla beraber hukuki süreci de başlatan olan BMİS, baskıların kendilerini yıldıramayacağını ifade ediyor.

Elkim'de toplu sözleşme

görüşmeleri başladı

BMİS Kocaeli Şubesi'ne bağlı yeni örgütlenen Elkim Radyatör Elektromekanik San. İç ve Dış Tic. A.Ş. ve Elkim Metal İşleme San. İç ve Dış Tic. A.Ş. işyerlerinde toplu iş sözleşmesi görüşmeleri başladı. Örgütlenme sürecinde yaşanan işten çıkarmalara karşı yürütülen mücadele sonucunda işe geri dönüşlerin sağlandığı işyerlerinde, işçiler ilk toplu sözleşmede taleplerine ulaşmak ve sendikalı-toplu sözleşmeli düzeni kalıcılaştırmak istiyorlar.

Metal İşçileri Birliği'nin TİS hazırlıkları sürüyor...

Metal İşçileri Birliği İzmir İl Genel toplantısı Kemalpaşa, Torbalı, Çiğli, Bakırçay Havzası ve Manisa'dan metal işçilerinin katılımıyla gerçekleşti. **18 Temmuz** Pazar günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Derneği'nde yapılan toplantı Türk Metal üyesi bir demir çelik işçisinin toplu sözleşmelerin önemi üzerine yaptığı konuşmayla başladı. Ardından söz alan diğer metal işçileri değişik yönleriyle Metal TİS'lerinin öneminden bahsettiler.

Metal işçilerinin bu dönem toplu sözleşmelerinde olmazsa olmaz taleplerinin de tartışıldığı ve oldukça olumlu bir atmosferde geçen toplantıda Birlik toplantılarının her ay düzenli olarak yapılması kararı alındı.

İzmir'de Metal İşçileri Birliği'nin TİS sürecinde metal işçilerinin temel taleplerini sendika yönetimlerine ulaştırma hedefiyle başlattığı **imza kampanyası** da Menemen ve Asarlık'ta **demir-çelik işçilerinin** servis güzergahlarında açılan imza standları ile devam ediyor.

Metal İşçileri Birliği Bursa Yürütmesi ise **14 Temmuz** günü gerçekleştirdiği toplantıda Bursa'da metal sektörünün tablosunu ele aldı. Toplantıda ayrıca önümüzdeki dönem yürütülecek çalışmalar ve bu temelde belirlenen hedefler tartışıldı. Ağustos ayı içerisinde geniş kitle toplantılarının gerçekleştirilmesi kararlaştırıldı.

7 Temmuz günü toplanan **Metal İşçileri Birliği Ümraniye Yürütmesi** sürece yönelik etkili bir müdahaleyi örgütlemek, metal işçilerini taraf haline getirmek için yapılan planlamaları gözden geçirdi. Toplantıda önümüzdeki günlerde TİS taleplerinin, örgütlenme ve mücadele hattının tartışılacağı geniş bir toplantı yapılmasına karar verildi.

18 Temmuz günü toplanan **Metal İşçileri Birliği Kartal Yürütmesi** gerçekleştirilen **Toplu Sözleşme Sempozyumunu** değerlendirdi. Kartal'da metal işçilerinin durumunu tartışarak TİS taleplerinin, örgütlenme ve mücadele hattının tartışılacağı bir genel toplantı yapma kararı aldı.

GOP ve Topkapı'dan metal işçileri de **18 Temmuz** günü gerçekleştirdikleri toplantıda bu bölgede bir **Metal İşçileri Birliği Yürütmesi** oluşturma ve Birliğin çalışmalarını havzaya taşıma kararlarını aldılar.

Grammer'de taşeronlaştırma saldırısı

Bursa'da Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi'nde (DOSAB) bulunan Grammer koltuk sistemleri fabrikasında taşeronlaştırma saldırısı yaşanıyor.

Yaklaşık 450 kişinin çalıştığı Grammer fabrikası gerek Türk Metal çetesine gerekse de patrona karşı verilen çetin bir mücadeleyle Bursa BMİS'de örgütlenmişti. Fakat bir yıl önce dört işyeri temsilcisinin öcülüğünde Türk Metal çetesi ve patronun saldırısıyla BMİS fabrikası tasfiye edildi.

İşçileri örgütsüzleştirme hedefini taşıyan bu saldırı bugün daha somut olarak görülmektedir. En başta öncülerimiz BMİS üyesi işçiler işten atılmış, arkasından da bir dizi saldırının startı verilmiştir. Bunun sonucunda fabrikada işçiler üzerindeki baskılar artmış, üretim miktarı iki katına çıkarılmıştır. Buna itiraz eden işçiler işten çıkarılma tehdidine maruz kalmaktadır.

Ayrıca fabrikada taşeronlaştırma saldırısı başlamış bulunmaktadır. İlk etapta 30 taşeron işçi alımı yapılmıştır. Taşeron işçi alımlarının artarak devam edeceği söyleniyor.

Öncü işçiler, Türk Metal'e zorla üye yapılan işçilerin tekrar BMİS'e geri dönmek istediklerini ifade ediyorlar. Ayrıca fabrika içinde, Türk Metal'e geçiş sürecinde aktif rol oynayan temsilcilere dönük yoğun bir tepki var.

Yunus Dönmez yalnız değildir!

Metal İşçileri Birliği Ankara Yürütmesi, ağır çalışma koşullarından kaynaklı olarak meslek hastalığına yakalanan ve sokağa atılarak ölüme terk edilen İvedik Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Buse Metal işçisi Yunus Dönmez'le dayanışma kampanyası başlattı.

Kampanyanın startı 1 Temmuz günü Dikmen'de gerçekleştirilen Sivas Katliamı anma etkinliğinde açılan stantla verildi.

Kampanya ile ilgili olarak 11 Temmuz günü **DİSK / Birleşik Metal-İş Sendikası Anadolu Şubesi**'nde bir basın toplantısı gerçekleştirildi. Toplantıda meslek hastalıkları, iş kazaları ve güvencesiz çalışma koşullarına karşı neler yapılabileceği tartışıldı. Toplantıya katılan **ATO İşçi Sağlığı Komisyonu**'ndan Sedat Abbasoğlu bu sorunun on binlerce Yunus Dönmez'le ifade edilecek kadar kapsamlı bir sorun olduğunu, ancak sadece örgütlü mücadeleye açık işçilerin yaşadığı sorunların duyulabildiğini ifade etti.

Yunus Dönmez ise Buse Metal patronunun pervasızlığından bahsederek yaşadığı sorun karşısında kararlı şekilde mücadele edeceğini söyledi. Konuşurken nefes almakta güçlük çeken Yunus Dönmez sağlık durumu ve yaşamını ekonomik olarak sürdürmekte yaşadığı zorlukları anlattı. Son olarak katılımcılar tarafından sorulan soruların yanıtlanmasının ardından MİB tarafından Yunus Dönmez'le Dayanışma Platformu oluşturulması çağırısı yapıldı.

18 Temmuz Pazar günü **Sincan İşçi Derneği**'nde yapılan toplantıda konuşan **Yunus Dönmez** öncelikle Buse Metal'deki çalışma koşullarının ne kadar ağır olduğunu anlattı. Patronların işçi sağlığına kaynak ayırmadığını belirten Dönmez şunları söyledi: *"Buse Metal'de işe başlamadan önce son derece sağlıklıydım. Patron 700 milyarlık bir dükkân alıyor. Bir dükkân almaya 700 milyar ayıran bir patron işçiye bir maske bile almaz mı? Ankara'da kayıtlı 550 civarında meslek hastası var. Ama benim hastaneye yattığım 2-3 hafta boyunca hastaneden 500 tane meslek hastası geçti! Ben hastaneden çıktıktan sonra 8 yaşındaki çocuğumun kalp rahatsızlığı ile ilgili hastaneye gittiğimde çocuğumun sigortadan düştüğünü öğrendim. Bunun üzerine çocuğuma bir röntgen dahi çektiremedim. Bu durumda 'patrona karşı tek başıma ne yapabilirim ki' diye düşünürken Daha sonra Metal İşçileri Birliği'nin yönlendirmesi ile kendimi daha güçlü hissetmeye başladım. Sonuçta ben artık kendim için değil çocuklarım ve benim durumumdaki diğer işçiler için mücadele edeceğim. Buse Metal patronuna Ostim'i de Ankara'yı da dar edeceğim. Çünkü benim gururumla oynadılar. 'sen kimsin, biz senin avukatlarını da satın alırsın' dediler."*

Ardından **Sincan İşçi Derneği** çalışanı tersanelerde, maden ocaklarında ve birçok sanayi havzasında işçilerin her gün ölümlerine karşı karşıya geldiğini ifade etti. İşçilerin bundan korkmayıp örgütlenmekten korktuğunu, bu tür sorunların ise ancak fiili mücadeleyle çözülebileceğini söyledi. Hukuksal mücadelenin ise fiili mücadeleyle beraber ele alınması gerektiğini dile getirdi.

2 Ağustos Pazartesi günü ise Yunus Dönmez'le dayanışma amacıyla OSTİM Metro çıkışında bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında birçok sektörde en basit işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmadığı, sömürü düzeninin işçilerin ölen bedenleri, hastalanan organları, kopan kolları ile dönmekte olduğu ifade edildi. İş kazaları ve meslek hastalıklarının önlenmesinde yasa ve yönetmeliklerin güdük kaldığı, bu yasa ve yönetmeliklerin yine sömürü düzeninin çıkarına dönük hazırlandığı, kural dışı çalışmanın yaygınlaştırıldığı söylendi. İşçi sağlığı ve iş güvenliğinin 50 ve üzeri işçi çalıştıran iş yerlerini kapsadığı ancak meslek hastalıkları ve iş kazalarının daha çok 50'nin altında işçi çalıştıran yerlerde yaşandığı belirtildi. Bu durumu değiştirecek ve işçi düşmanı yasaları parçalayacak gücün işçi sınıfının elinde olduğu ifade edilerek örgütlenme çağırısı yapıldı.

Son olarak Yunus Dönmez'in hastane ve ilaç masraflarının BU-SE Metal patronu tarafından karşılanması ve malulen emekli edilmesi talep edildi.

İletişim adres ve telefonları...

Mail adresi:

metaliscileribirligi@gmail.com

İstanbul - Esenyurt İşçi Kültür Evi

Bahçeyolu Cad.Ülbeyi iş hanı Kat.1

(Prensler Düşün Salonu Üstü) Esenyurt

Tel: 0.212.6204076

İstanbul - Kartal İşçi Kültür Evi Derneği

Karlıktepe Mah. Gürpınar Sok. No:26/1 Kartal

Tel: 0.506.8050485

İstanbul - OSB-İMES İşçileri Derneği

Yukarı Dudullu Mah. Kerem Sokak No:5/3

Ümraniye

Tel: 0.216.5403580

İstanbul - Sefaköy İşçi Kültür Evi

İnönü Mah. Tolga Cad. No:65 Küçükçekmece

Tel: 0.212.6977153

İstanbul - Topkapı İşçi Derneği

Davutpaşa Cad. TİM-1 İş Merkezi Kat:3/230

Topkapı

Tel: 0.212.5761151

İstanbul - Tersane İşçileri Birliği Derneği

Aydıntepe mh.Yüzüncüyıl cd. Yasemin sk. No:7A

Tuzla

Tel: 0.216.493 29 95

Ankara - Mamak İşçi Kültür Evi

Tıp Fakültesi Cad. No:255 / B Tuzlucaayır

Tel: 0.312.3895957 - 0.537.266 55 30

Ankara - Sincan İşçi Derneği

Vatan Cad. Melek Sok. No:1/9 Sincan

Tel: 0.312.269 27 50

İzmir - Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi

8075 Sok. No:11/A Kapalı Durak

(Narin Kahv. altı) Çiğli

Tel: 0.232.3296436

Manisa İşçi Birliği Derneği

1614 sok(1. sokak) 1.Anafartalar 7/3

22 sultanlar türbesi yanı Arçelik üstü

Tel: 0.236.2347206

Adana - Sanayi İşçileri Derneği

Uçak mahallesi Beşevler caddesi 20 sokak no: 7

Şakirpaşa/Seyhan

Tel: 4295182

Bursa - Eksen Yayıncılık Bürosu

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel

Tel: 0.224.220 84 92

Kayseri İşçi Kültür Evi

Cumhuriyet Mahallesi Cumhuriyet İşhanı Kat:3

No:36 Melikgazi/ Kayseri

İşçi Bülteni Özel Sayı No: *** * Fiyatı: 25 YKr * Ağustos 2010 *

Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten ÖZDOĞAN *

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Sımsar Sk. 5/3

Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 *

Baskı: Özdemir Mat. * Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sit. C Blok

No: 242 Topkapı/İstanbul * 0 (212) 577 54 92

ÇEL-MER işçileri yol gösteriyor!..

Son aylarda metal işçilerinde yoğun bir sendikalaşma isteği var. Birçok sanayi havzasında yoğun sömürüden ve hak gasplarından bunalan metal işçileri bu katmersiz sömürüyü engelleyebilmek için sendikaların yolunu tutuyor.

İşçilerin en doğal ve meşru talebi olan sendika hakkı ise yıllardır olduğu gibi patronların çeşitli saldırıları ile karşılanıyor. Gerçekten taban örgütlülüğüne dayanan ve kararlı bir mücadeleye hazır olan işçiler olmadığı oranda ise patronların bu saldırıları çoğu zaman sonuç veriyor.

Ancak son bir ayda özellikle İstanbul ve çevresinde patronların hesaplarını altüst eden direnişler yaşanıyor. Bir dizi fabrikada işçilerin kararlı tutumu ile patronlar attıkları işçileri işe geri almak ve sendikayı tanımak zorunda kalıyorlar.

Çel-Mer işçilerinin mücadelesi bu açıdan fazlası ile önemli bir örnek oluşturuyor.

Haziran ayında sendikalaşma çalışmasını öğrenen patron 9 işçiyi işten atmış, ancak kısa bir süre sonra işçilerin kararlı duruşu yüzünden geri adım atmak zorunda kalmıştı. Ama Çel-Mer patronu işçilerin bu kararlı duruşunu ve kazanımını hazmedememiş olacak ki Temmuz ayı başında bu kez 23 işçiyi işten çıkarttı. İşten atılan Çel-Mer işçileri tekrar direnişe geçerken daha kararlı bir mücadele için hazırlıklarını yaptılar. Fabrika içinde ve dışında örgütlülüklerini güçlendirerek ailelerini de bu mücadeleye ortak ettiler.

2 Ağustos günü patronun pervasız tutumlarını sürdürmesi üzerine işten atılan ve halen çalışmakta olan Çel-Mer işçileri fabrikayı işgal ettiler. Onlarca metre yükseklikteki vinçlerin üzerine çıkan işçiler kararlılıklarını böylece ortaya koyarken işçi aileleri ve çeşitli fabrikalardan işçiler de fabrika önüne kurdukları çadırla direnişin dışarıdaki sesi oldular.

Bu kararlı direniş karşısında pervasız tutumlarına son vermek zorunda kalan Çel-Mer patronu işçileri ve örgütlendikleri Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nı muhatap almak zorunda kaldı. Bu kararlılığın çevre fabrikaların işçilerine örnek olmasında korkan sermaye bekçileri de hemen araya girdiler. Vali'nin arabuluculuğunda sendika ile patron arasında 3 gün boyunca toplantılar yapıldı. Sonuçta ise Çel-Mer patronu sendikayı tanımayı ve atılan işçilerin yarısını işe geri almayı kabul etti.

Çel-Mer işçileri bu aşamada bir örnek tutum daha gösterdiler. Sendika yöneticilerinin kendilerine getirdiği bu bilginin ardından yöneticileri yanlarından uzaklaştırdılar ve kendi aralarında tartışarak direnişi bitirmeyi kabul ettiler.

Çel-Mer işçileri sadece patronun pervasız saldırılarına karşı değil, sendikalara hakim olan uzlaşmacı tutumlara karşı da kararlı bir şekilde direndiler. Geleceklerini patronun iki dudağından alıp sendikacıların iki dudağına havale etmediler. Kendileri tartıştılar, kendileri karar verdiler, kendileri direndiler. Onların bu kararlı direnişi hem çevre fabrikaların işçilerinden önemli bir destek aldı, hem de sendika yöneticilerini direnişin kazanımını sağlamak için daha fazla çaba harcamak zorunda bıraktı.

Çel-Mer işçilerinin bu direnişleri ve direniş süresince aldıkları tutumlar bizlere de örnek olmalıdır. Patronların saldırılarına da, başımızda birer ihanet şebekesine dönüşen sendika ağalarına da ancak böyle kararlı tutumlarla engel olabiliriz.

